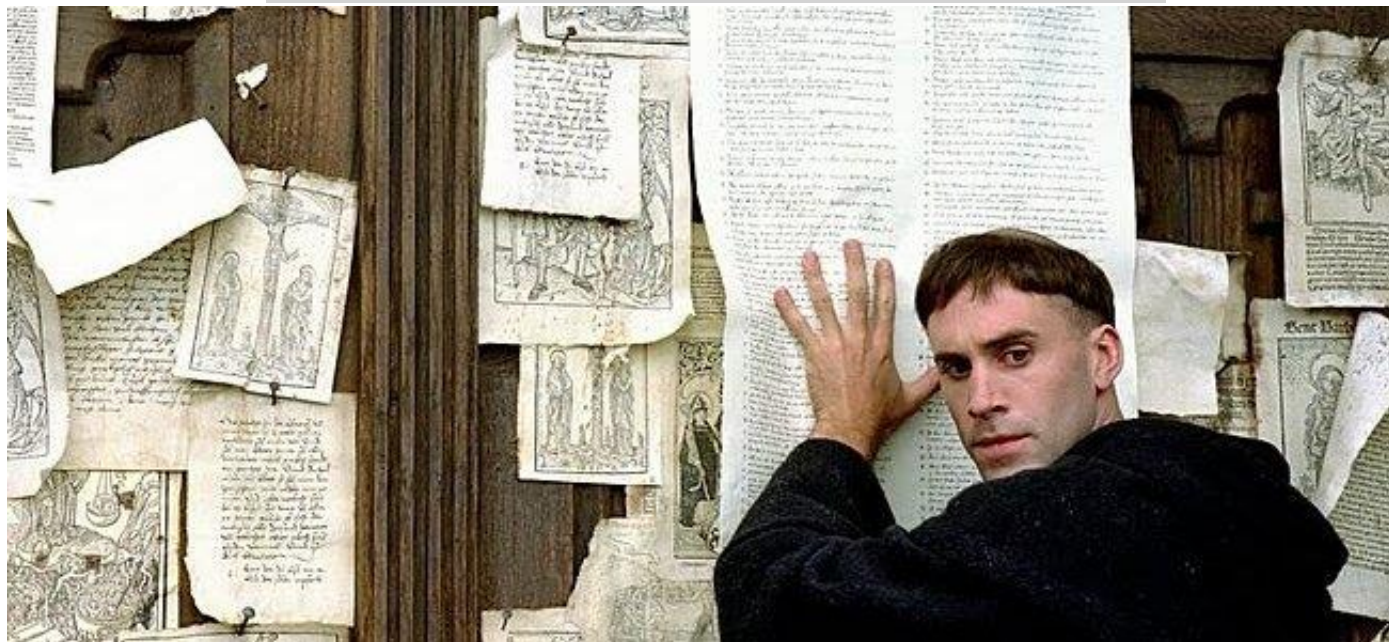

Євангельська Правда

№ 49, 2015 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

31 жовтня – День Реформації

В цьому номері:

ст.2-3 Принципи Реформації

ст.4-5 Що означає бути реформатором?

ст.6-8 Мартін і Каті Лютери

ст.9-10 Навіщо членство в церкві?

**ст.11-12 Реформація -
ключ до пробудження**

31 жовтня більшість протестантського світу святкують День Реформації. Деякі вважають, що це свято на честь заснування Євангельської Церкви, але це не так. Церква Христова була заснована Самим Ісусом, а День Реформації святкується не в честь заснування, але в честь очищення Церкви від того, що суперечить вченню Слова Божого і здорового глузду.

Формально днем початку Реформації вважається 31 жовтня 1517 року, коли доктор богослов'я, професор Вітенберзького університету, чернець-августинець Мартін Лютер прибив до воріт Вітенберзької церкви 95 тез з закликом до диспуту про дієвість індульгенцій.

Реформація – це не просто історична подія, але процес, який повинен відбуватися в серці кожного християнина. Тому нехай Господь допоможе нам реформувати своє життя відносно Слова Божого, очищуватися з допомогою Духа Святого та слідувати тільки за Христом.

Принципи Реформації

31 жовтня 1517 Мартін Лютер розіслав свої знамениті 95 тез місцевим єпископам, щоб вони виступили проти індульгенцій. Він прибив ці тези до дверей церкви у Вітенберзі. Як наслідок - ця подія стала формально вважатися початком Реформації в Європі. В історії церкви Реформація знаменує собою кінець середніх віків і початок сучасного періоду церкви. Реформація проголосила панування Божої милості у питанні спасіння людини, достатність Біблії, як правила віри і достатність заслуги Христа як джерела оправдання. Головними двигунами реформації стали Мартін Лютер, Жан Кальвін і Цвінглі Ульріх. Реформація почалася одночасно в Німеччині та Швейцарії, після чого з незвичайною швидкістю прокотилася по Франції, Нідерландах, Скандинавії, Угорщині, Англії і Шотландії. У 17 столітті завдяки еміграції вона досягла берегів Північної Америки, а через англійські і нідерландські колонії потрапила в усі язичницькі країни.

Реформація усунула перешкоди, які папська церква поставила між Христом і віруючими. **У Реформації є три фундаментальні принципи:** перший принцип - авторитет Біблії над переданням; другий принцип - домінування віри над справами і третій принцип - перевага християнського народу над священством (так зване загальне священство). Ми розглянемо ці три принципи докладніше.

ПО-ПЕРШЕ,

ПРО ПЕРЕВАГУ БІБЛІЇ НАД ПЕРЕДАННЯМ.

До початку реформації церкви передання вважалося єдиним дозволеним тлумаченням Біблії. Це обмежувало можливість розуміння Біблії. З приходом Реформації Біблія стала видаватися і друкуватися на різних мовах. Відтепер кожен міг звернутися до Слова Божого і черпати з нього істини. Завдяки Реформації був відроджений дух апостольського християнства. Біблія, яка до цього часу була лише книгою священників, стала книгою народу. *«Дослідіть не Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене»,* - говорив Ісус Христос (Івана 5:39). Ісус закликав вивчати і досліджувати Писання. Апостоли також про це писали. У книзі Дій апостолів є безліч прикладів, коли люди читали і досліджували Писання. У 17 розділі цієї книги розповідається про віруючих у Верії. Історія говорить про них, що «це були люди шляхетніші за солунян, слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є» (Дії 17: 10-11). А у 18 розділі розповідається про юдея на ім'я Аполос з Олександрії. Це була людина добре обізнана в Писанні. Він сміливо проповідував у синагозі. Але він був навчений дороги

Господньої.

Прискилла й Акила вірні сподвижники апостола Павла, зустрівши його, краще пояснили йому шлях Господній. З цього часу Аполлос став ще більше переконувати юдеїв, доводячи з Писання, що Ісус є Христос (Дії 16: 24-28).

Апостол Павло дуже добре знав Святе Письмо і міг цитувати його. Але з часом жага до вивчення Писання в серцях людей затухала. Цьому також сприяв той факт, що карали смертю всякого, хто читав чи перекладав Біблію. Реформація ж знову принесла спрагу до живого Слова Господнього.

Активними сподвижниками Кальвінізму були пуритани, для яких характерні крайня строгість моралі й аскетичне обмеження потреб, розважливості і ощадливості, працьовитості і цілеспрямованості. Послідовником пуританізму вважають і Олівера Кромвеля, який зробив вагомий внесок в історію протестантизму і в історію Англії.

Джона Оуена, який жив у 17 столітті, вважають королем пуритан. Його твори для тих, хто цінує здорове богослов'я. Його книга «Дух Святий» допомогла мені глибше подивитися на дію Святого Духа в житті віруючого, його участь у справі відродження і освячення. Джон Оуен народився в знатній валлійській родині. З дитинства він був дуже здібною дитиною, тому батьки відправили його в Оксфордський університет, коли йому було 12 років. Провчившись там 10 років, Джон одного разу з друзями зайшов у Лондоні в церкву, щоб послухати

відомого проповідника Едмунда Келамі. Але Келамі в той день не прийшов, і замість нього проповідував пастор з провінції. Однак Святий Дух використав цю проповідь таким чином, що Джон Оуен отримав впевненість у спасінні. Невдовзі він став священиком у Фордемі, невеликому селі. Пізніше його запросили у церкву в Лондоні, парафіянами якої були дві тисячі осіб.

Коли Джон Оуен став віце-канцлером Оксфордського університету, він зробив богослов'я, проповідь, катехізис і молитву головними складовими всього навчального процесу. Джон взяв участь у складанні Савойської декларації про віру і церковний устрій. Отже, Реформація справді підняла авторитет Священного Писання.

ПО-ДРУГЕ, ПРО ПЕРЕВАГУ ВІРИ НАД ДІЛАМИ.

Це другий принцип, проголошений Реформацією. Лютер говорив про оправдання тільки вірою, а Кальвін у свою чергу повертався до ідеї Божого вибрання. Але і Кальвін, і Лютер сходилися в загальному догматі про те, що спасіння дається по благодаті через живу віру в Ісуса Христа.

Коли Петро після вознесіння Христа, мав бути перед начальниками народу і старійшинами, він проголошував про Ісуса Христа, що *«Він камінь, що ви, будівничі, відкинули, але каменем став Він наріжним! І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали»* (Дії 4:11-12).

Людина має гріховну природу, тому не може творити добрих справ і досягти спасіння. Немає жодного добродійця - говорить послання до Римлян 3:12. Тому врятуватися ми можемо не нашими власними справами, а тільки через жертву Ісуса Христа. Саме таким було перше віросповідання Петра, яке стало першим християнським символом віри. Віра є рятівною силою, яка об'єднує нас з Христом. *«Ми віруємо, що спасемося благодаттю Господа Ісуса так само, як і вони»* - каже Петро на соборі в Єрусалимі про язичників, яким проповідував. *«Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти сам та твій дім»* - говорить він пізніше тюремному сторожу (Дії 16:31).

Реформати проте не нехтували також і ділами. Добрі справи - не умова, а обов'язкове свідцтво твого оправдання. Якщо ти спасений і оправданий Богом, ти будеш робити добрі справи, які свідчать про твою віру в Бога.

І ТРЕТЄ. ПРО ЗАГАЛЬНЕ СВЯЩЕНСТВО.

До Реформації священик був посередником між Христом і віруючим. Вважалося, що Біблію читати можуть тільки священики, які володіють ключами від раю і пекла. Але це все було в Старому Заповіті. У Новому ж Заповіті сказано, що кожен віруючий є священиком. *«Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого, колись ненарод, а тепер народ Божий, колись непомилувані, а тепер ви помилувані!»* (1 Петра 2:9-10).

Тепер для спілкування з Богом не потрібен посередник, крім Ісуса Христа. **«Віра робить людей священиками, - писав Мартін Лютер, - віра об'єднує їх з Христом і наділяє їх Святим Духом».** Через віру в Ісуса Христа ми стаємо святими, царями, родом вибраним, священиками. Бог наблизив нас до Себе, щоб ми могли приводити до Нього душі інших людей. Бог обрав нас для Себе і, якщо це так, то ми повинні бути впевнені у своєму спасінні. Це Боже милостиве, безумовне обрання.

Писання однак не дає відповіді на питання: чому я вірую, а мій ближній - ні? Я не маю впевненості чи увірує мій ближній, але я знаю точно, що несу відповідальність за те, щоб проповідувати Євангеліє Ісуса Христа своєму ближньому і всім людям. *«Бо коли я звіщаю Євангелію, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангелію! Тож коли це роблю добровільно, я маю нагороду; коли ж недобровільно, то виконую службу доручену»* (1 Коринтян 9:16-17).

Давайте будемо не тільки шанувати День Реформації, а й нести Благу Вістку в цей світ!

Нікішкін Дмитро,
Реформатська церква, Санкт-Петербург

ЩО ОЗНАЧАЄ БУТИ РЕФОРМАТОМ?

ІСТОРІЯ

Термін «реформа» передає біблійне поняття «навернення» і використовується для того, щоб змалювати повернення на шляхи, які Бог відкрив у Своєму одкровенні. Говориться, наприклад, про «реформацію» царя Єзекії, започатковану в Ізраїлі, коли він намагався відвернути народ від служіння ідолам та повернути його до вшанування Бога, Який проголосив цей народ Своїм у завіті благодаті, встановленому на горі Сінай (див. 2 Хр.29-32).

Протягом історії церкви термін «реформа» застосовувався конкретно по відношенню до «реформації» XVI століття. Під час цієї «реформації» тисячі людей у Європі, під проводом таких реформаторів, як Мартін Лютер, Жан Кальвін, Ульріх Цвінглі та інших, дистанціювалися від вчення та практики римо-католицької церкви та повернулися до простих настанов Святого Письма. Ті, хто наслідував реформатора Жана Кальвіна, стали відомими як «реформати», на відміну від тих, хто наслідував Лютера (лютерани) або Менно Сімонса (меноніти), і т. і. Церкви континентального походження, які дотримувались кальвіністського мислення, в своїй назві використовували термін «реформатські», в той час як кальвіністські церкви британського походження в своїй назві використовували термін «пресвітеріанські». В своєму мисленні і ті, і інші є реформатськими.

«...бути реформатом означає мати високу думку про Бога, низьку думку про людину та глибоку, глибоку вдячність за Божу безмежну милість до грішників в Ісусі Христі...»

РОЗПІЗНАВАННЯ

Отже, що відрізняє «реформатське» мислення? Типовим для реформатського мислення є конкретно те, як людина сприймає Бога та Його божественність, якщо бажає. Цей один із центральних принципів реформатського мислення має кілька поточних наслідків, на які я вкажу нижче.

1. Бог

Реформатські мислителі, а також вірні реформатської церкви, сприймають Бога як реальну Істоту. Бог не є витвором людської думки або надії - Він цілком справжній та живий. На відміну від нашого світу, Він існує від вічності, один Бог у трьох Особах, Який не має жодної потреби поза Самим Собою - в тому числі Він не має потреби і в людстві. Те, що Отець, Син і Святий Дух є Один правдивий Бог, для реформатських віруючих є незрозумілою загадкою, але ніяким чином не проблемою, тому що створена людина ніколи не може бути «достатньо великою», щоб зрозуміти божественність Творця.

Реформатський християнин задоволений тим, тому що Бог, Якого б він зміг зрозуміти, не достойний поклоніння, не кажучи вже про довіру.

Всемогутній Бог сформував світ силою Свого слова протягом шести днів, і з тих самих пір Він підтримує створений Ним світ. Сила терміну «підтримує» полягає в тому, що якби Всемогутній Бог забрав Свою підтримуючу руку, цей світ одразу б перетворився у те «ніщо», яким він був до створення. Отже, всі створіння повністю залежать від Нього у своєму існуванні. Далі, Бог, Який підтримує цей світ, робить набагато більше, ніж просто забезпечує існування цього світу: Він також керує ним, так що історія відбувається відповідно до Його заздалегідь складеного плану. Землетруси та втрата волосся відбуваються не через зміни чи наукову необхідність, але завдяки Його Отцівській руці (тектонічні плити та чиясь генетична побудова є тими засобами, які Бог використовує для того, щоб викликати землетрус та облісіння).

І якщо хтось і прагне зрозуміти, чому Він дозволяє статися землетрусу (або ж деяким людям втратити їхнє волосся), реформатські християни не наполягають на тому, що Бог має звітувати перед людиною, оскільки Бог та Його мудрість є надзвичайною й непомірно високою, щоб людині її досягнути. (І якби то було не так, такий Бог не достойний поклоніння й довіри.)

2. Людина

Другим центральним догматом реформатської віри є низькість людини. На відміну від Бога людина є лише творінням, і тому вона обмежена часом та простором в тому, що вона може зрозуміти. Навіть до свого гріхопадіння створена людина - просто від того, що вона є творінням - не могла охопити своєю думкою Бога; відстань між творінням та Творцем є просто неосяжною. Гріхопадіння людини, звичайно, ще більше унеможливило здатність людини зрозуміти Творця, і в той же час зробило людство таким зарозумілим, що воно намагається зрозуміти Бога, або закликати Його до відповіді, або ж навіть заперечувати Його існування.

3. Завіт

Третім центральним переконанням реформатської віри є те, що цей Бог у всеохоплюючій та вічній величчі не відкинув творіння, яке створив, але Він встановив зв'язок любові із людством. Цей вічний та святий Бог, в присутності Якого ангели закривають свої обличчя, створив людство з тою метою, щоб воно було пов'язане з Ним. Тому Цей Бог слави всиновлює створену людину, щоб та була Його дитям! Це є тим чудом, яке неможливо зрозуміти: для чого вічному Богові, самодостатньому як Отцеві, Синові та

Святому Духу, укладати завіт із створеним із пороху?! Це питання стає ще більш нагальним - і незбагненим - після того, як людина порушила цей зв'язок любові своїм гріхопадінням: для чого вічному, святому Богові (самодостатньому як Отцеві, Синові та Святому Духу) *перевстановлювати* цей завіт з грішною людиною?! Який же чудовий і страшний є Бог!

4. Божа милість

Цей зв'язок любові між Богом та людиною був і повністю залишається справою Божою. Ні перед гріхопадінням, ні після гріхопадіння в людині не було нічого, що б спонукало Бога її любити. Дійсно, як це навіть могло б статися, щоб вічний Бог шукав у створеній людині те, чим би вона заслуговувала на Його любов?! Щоб людина не мала, або чим би вона не була - все, що вона має, дане їй Богом, Яким вона створена.

Це є Сам Бог, Який у Своїй милості ініціював завітний зв'язок з людиною у раю, і Той Самий Бог, Який, виявивши ще більшу милість, повернувся до людини знов після того, як та зі зневагою відштовхнула Божий завіт любові у раю. Для того щоб відновити цей зв'язок любові, Господь Бог мав викупити грішників від диявольського панування, а також забезпечити, щоб покарання за гріх було сплачено; створена людина, врешті решт, не мала необхідних засобів вивільнити саму себе від диявольського панування та заплатити за гріх. Всупереч людському банкрутству та немічності Господь не залишив людину в її злиднях (хоча якби Він так і зробив, це було б виправдано), але замість того призначив Самому стати людиною в особі Сина, який є Ісус Христос - Істинний Бог та Істинна Людина - Який міг би спокутувати гріх, звільнити грішників від сатанинської могутності, і примирити грішників з Богом.

Отже, відкуплення - це ні в якому разі не праця людини; спасіння - це милостива праця суверенного Бога задля тих, хто не заслуговує на неї. І звичайно ж, ця милість ще більше вказує на те, Який чудовий і славний наш Бог!

Отже, зважаючи на те, що відкуплення є виключно Божою працею та Божою милістю, зважаючи на те, що жодна людина не може мати аніяких вимог щодо цього відкуплення (як в силу того, що вона є творінням Божим, так і в силу того, що вона знехтувала Божим завітом любові у раю), жодна людина не має ніякого права критикувати Бога за призначення того, хто отримає Його милість в Ісусі Христі. Як *кількість*, так і *конкретні особистості* спасених повністю *й виключно залежать від суверенного Бога*.

Це вчення є в дійсності різновидом реальності Божого провидіння - вчення про те,

що нічого в Божому творінні не стається випадково, але все відбувається завдяки дії Його Отцівської руки. Це включає в себе зрушення тектонічних плит землі та втрату мого волосся, а отже включає і те, чи я почую Євангелію відкуплення, чи ні, чи повірю я доктрині відкуплення, чи ні.

5. Наша відповідальність

Останньою суттєвою характеристикою слова «реформований» є поняття відповідальності людини. Хоча людина є лише творінням, зробленим із пороху (і до того ж, тепер вже грішним в результаті падіння), Бог сформував її із здатністю приймати відповідальні рішення. З того часу, як на початку Бог обдарував людину цією здатністю, людина несе відповідальність за те, щоб діяти згідно з нею, - і Бог покладає на людину відповідальність діяти згідно цього стандарту. Правда полягає у тому, що після гріхопадіння людина втратила здатність діяти відповідально перед Богом, і в усіх своїх діях (і словах, і думках) вона стала запламованою гріхом. Але оскільки ця нездатність не є результатом того, що Бог невдало створив людину, а навпаки, через людський навмисний непослух та ігнорування вимог Творця, Бог продовжує покладати відповідальність на людей за всі їхні вчинки - і навічно карає тих, хто діє безвідповідально перед Ним. Хоча суверенний Бог контролює всі речі (включаючи те, що я їм на сніданок, і хто буде спасений), я відповідальний за свою поведінку (в тому числі і за те, чи правильно я харчуюся, та чи вірую в Євангелію Ісуса Христа).

Мій допитливий людський розум прагне зрозуміти, як Бог може бути стовідсотково суверенним, а я при цьому стовідсотково відповідальним, але це є загадка, яку людина не може вирішити просто через те, що вона обмежена, а Бог - суверенний. Християнин-реформат сприймає цю дійсність, серйозно ставиться до своєї відповідальності та прославляє свого Бога за ті добрі рішення, які Господь дав віруючому здатність приймати.

ПІДСУМОК

Отже, що ж означає бути реформатом? Загалом, бути реформатом означає бути високої думки про Бога, низької думки про людину, та мати глибоку-глибоку вдячність за Божий зв'язок милості з грішниками в Ісусі Христі - милості, яка спрямована прямо й безпосередньо на мене в тому, що *мені дозволено бути Його дитям заради Ісуса!* День Господній 1-й Гейдельберзького Катехізису дуже добре висловлює повну розраду та втіху.

Бути реформатом - яка це честь!

Кларенс Бауман

**... я не належу собі,
але належу тілом та душею,
як в житті, так і в смерті -
моєму вірному Спасителю Ісусу Христу.
Він сповна заплатив за всі мої гріхи
Своєю дорогоцінною Кров'ю,
та звільнив мене
від усякої сили диявола.
Він так береже мене, що навіть волосина
не впаде з моєї голови, без волі на те Отця
мого Небесного; по суті все повинно сприяти
моєму спасінню. Оскільки я належу Христу,
Він Духом Своїм Святим
запевняє мене у вічному житті,
та дає мені щире бажання і готовність
жити для Нього відтепер і надалі.**

МАРТІН І КАТІ ЛЮТЕРИ

Ви, звичайно, знаєте, хто такий Мартін Лютер, той, хто розпочав справу протестантської Реформації, прибив свої 95 тез на дверях церкви у Віттенберзі. Але чи знаєте ви, хто така Каті, його дружина, черниця-втікачка? Вона була гостра на язик, та й поступливою її ніяк не можна було назвати. Поєднання, скажімо прямо, не найкраще для сімейного життя. Так яке ж було сімейне життя Мартіна та Каті? Дуже не звичайне.

Ви отримаєте задоволення, читаючи про те, з якою прямоотою Каті все висловлювала чоловікові. Спалахи емоцій Мартіна теж були дуже мальовничі. Мартін і Каті виглядають такими живими і сучасними ... Часом здається, що живуть вони десь тут, поруч, буквально по сусідству. Спершу дивуєшся: як цей шлюб взагалі міг існувати? Але чим більше ви будете дізнаватися про них, тим зрозуміліше буде, в чому полягав їхній секрет.

"У домашніх справах я поступаюся Каті. У всьому іншому мене веде Святий Дух", - так жартома казав про свою дружину Мартін Лютер. "На першому році шлюбу доводиться багато до чого звикати, - якось зауважив він. - . Одного разу прокидаєшся і бачиш на подушці дві коси. Але ж раніше їх там ніколи не було". Для 41-річного колишнього ченця і 26-річної колишньої черниці була маса інших речей в шлюбі, до яких доводилося звикати.

Лютер говорив, що не обміняв би Каті ні на Францію, ні на Венецію. Але одного разу, коли Каті почала з ним сперечатися в присутності гостей за обідом, він зітхнув і зауважив: "Якщо я коли-небудь буду одружуватися знову, я вирубаю собі дружину з каменю". Каті була для Мартіна садівником, кухарем, доглядальницею, скотаркою, бухгалтером і пивоваром. Але, звичайно ж, не каменем. Один біограф називає Каті "кмітливою Саксонкою, яка за словом в кишеню не лізла". Цікава пара для Лютера - сперечальника, який запалювався за лічені секунди. Її не можна було назвати красунею, з "її подовженою головою, високим чолом, довгим носом і потужним підборіддям". Вона приваблювала людей своїм розумом і силою свого характеру.

За словами одного історика, "вона управляла як домашнім господарством, так і своїм чоловіком. Останній з таким станом речей змирився, оскільки не був здатний займатися навіть елементарними речами, пов'язаними з господарством. Вона внесла в його життя порядок, і не завжди йому на радість". Таку оцінку Мартін, ймовірно, перефразував би наступним чином: "Вона управляла тим, що я їй довіряв". У перші роки їхнього шлюбу в ньому не було абсолютно ніякої романтики. Мартін Лютер, вступаючи в шлюб, керувався швидше почуттям обов'язку, ніж любов'ю, а Каті просто вчасно скористалася його слабкістю. Але, безсумнівно, згодом між ними виникло глибоке і гаряче почуття. Дивно, але їх шлюб став зразковим протестантським шлюбом. За кілька років до весілля навряд чи хтось міг подумати, що Мартін одружиться, а Каті вийде заміж. І навіть якби хтось припустив, що він або вона одружаться, чи можна було подумати, що такий шлюб буде щасливим?

На початку 1520-х років, незрозуміло яким чином, в монастир, де була Каті, стали проникати трактати Лютера. Потім почали говорити про те, що інші монахи і монахині покидають свої обителі і стають послідовниками цієї людини, який навчав, що спасіння є даром Божим, а не

результатом виконання релігійних обрядів. І ось Каті та одинадцять інших черниць таємно відправили Лютеру в Віттенберг лист, в якому писали, що хочуть залишити чернецтво. Вони просили його про допомогу. Здійснити їх бажання було дуже важко, оскільки монастир знаходився на території, підвладній герцогові Георгу, заклятому ворогові Лютера. Георг одного разу вже жорстоко покарав людину, яка допомогла кільком черницям бігти з монастиря. Але Лютер розробив простий і надійний план. У місті Торгау, що розташовувався неподалік, жив шанований громадянин, член міської ради, колишній збирач податків на ім'я Леонард Копп. У нього був укладений контракт про поставку копченого оселедця в монастир Німбшен, в якому і знаходилися дванадцять нещасних черниць. Оселедець поставлявся в бочках. Яким чином Коппу вдалося все здійснити - невідомо. Однак, коли він в'їжджав в монастир, він віз на своєму возі, накритому брезентом дванадцять бочок з оселедцем, а коли виїжджав звідти, то, начебто, вивозив назад дванадцять порожніх бочок. Але бочки порожніми не були.

Через два дні дев'ять черниць (три інші вирушили до батьків) стояли біля порога Мартіна Лютера, і тепер йому належало якимось чином влаштувати їх працювати або ж видати заміж. Знайти їм роботу було складно. Черниці не розумілися в домашньому господарстві. Один історик писав: "Все, що вони вміли - це молитися і співати". Знайти їм чоловіків було не легше. У Німеччині дівчата виходили заміж у п'ятнадцять-шістнадцять років, а більшість з цих дев'яти черниць були значно старшими. Тим не менш, Мартін Лютер відчував, що просто зобов'язаний допомогти їм. "Мені так шкода цю зневірну маленьку зграйку", - писав він одному.

Хтось висловив таку думку, що Лютер міг би частково вирішити цю проблему, сам одружившись на одній з цих черниць. Мартін відповів, що про це не може бути й мови. Просто за це його могли б незабаром вбити як еретика. Хоча в цей час він вже не вважав себе зв'язаним обітницею безшлюбності. Поступово Лютеру вдалося знайти чоловіків декільком черницям, але одна з них була головною його проблемою. Це була Каті фон Бора, яка знайшла тимчасову поденну роботу в будинку Лукаса Кранаха, сусіда Лютера. У Кранаха було велике господарство і він потребував в багато помічників. Спочатку її живий характер привернув увагу молодій людини зі знатної нюремберзької сім'ї, і вони полюбили один одного. Але коли юнак повідомив батькам про те,

що збирається одружитися на черниці-втікачці, вони навідріз відмовилися благословити цей шлюб. Каті дуже важко переживала через те, що сталося. Її серце було розбите. Але сваха Лютер не залишав спроб влаштувати її життя. Твердо вирішивши знайти Каті чоловіка, він незабаром підібрав іншу підходящу кандидатуру. Але, на жаль, цей чоловік зовсім не сподобався Каті, хоча Лютер і вважав, що в її становищі навряд чи варто було бути вже дуже вибагливою.

По Європі вже ходили чутки, що в його будинку живуть дев'ятеро монахинь. Вороги Лютера - а ім'я їм було "леґіон" - вже потирали руки, думаючи, що Мартін загруз у мерзенності. Жарти з приводу гарему Лютера стали звичайною справою. Насправді ж, під його опікою залишалася одна тільки Каті, але розмови на цю тему ставало все більше. Монахиня була одна, а чуток - вдев'ятеро більше. У квітні 1525 року Мартін поїхав провідати своїх літніх батьків. Його батько, який завжди був проти того, щоб Мартін став ченцем, був радий тому, що син пішов з монастиря. Тепер, щоб остаточно порвати з минулим, тому залишалося зробити тільки одне - одружитися, виростити дітей і залишити їм своє ім'я. Протягом багатьох років Лютер говорив, що шлюб - це божественне встановлення. Вважати, що безшлюбність є більш піднесена, - значить суперечити Біблії, стверджував він. І ось настав час йому самому здійснити на практиці те, про що він говорив. Для ченця, якому виповнився сорок один рік це був непростий крок. Він не радився ні з ким, крім своїх батьків. Навіть його близькі друзі нічого не знали про його внутрішню боротьбу. Це був час, коли багато друзів залишили його. Він розумів, що настав час починати все спочатку. Можливо, коли тобі сорок один, почати з нуля ще не пізно.

Що могло бути краще шлюбу? Мартін вважав, що весілля "принесло б задоволення батькові, розлютило б Папу, змусило б ангелів сміятися, а чортів - ридати і скріпило б печаткою його свідоцтво". Він також сподівався і на те, що це змусить пліткарів замовкнути. Каті фактично зробила йому пропозицію, написавши йому листа. Лютер відповів, що його можуть спалити як єретика і що якщо вона вийде за нього заміж, те ж саме може очікувати і її. Але Каті не боялася загибелі. Їхні залицяння ніяк не можна було називати романтичними. "Я не закоханий до безумства, але я ніжний з нею", - говорив Лютер. 10 червня 1525 р. Лютер писав: "Дари Божі потрібно брати не роздумуючи". Прийнявши рішення, він дарма часу не гаяв. Весілля відбулося 13 червня. Свідками були Лукас Кранах і його дружина. Поспішність, з якою все відбувалося, породила ще більше чуток і навіть такі близькі друзі, як Філіп Меланхтон, запідозрили, що справа була нечиста. Але сам Лютер говорив: "Якби я не одружився швидко і потай, відкрившись лише небагатьом, всі доклали б зусиль для того, щоб збити мене з пантелику, бо всі мої друзі сказали б: "Не на цій одружуйся, а он на тій". Багато хто з них вважали, що Лютеру варто було одружитися з більш витонченою жінкою, ніж Каті. Лютер і сам, мабуть, подумував, чи не вщипнути себе, щоб переконатися в тому, що все це не сон. "Я сам ледве в це вірю, - жартував він, - але свідки стверджують, що це сталося: Богу подобається

творити чудеса і дурачити цей світ".

Для обох перший рік їхнього спільного життя був повний випробувань. Мартін писав: "Поки я не одружився, ніхто не прибирав мою постіль цілий рік. Від мого поту солома в матраці почала гнити. За день я так вимотувався, що падав на ліжку, ні про що не думаючи". І ось цьому прийшов кінець. Каті навіть дала йому подушку. Якщо хтось прожив на самоті так довго, як Мартін, то йому, звичайно ж, дуже важко приймати до уваги чужу думку. Але Каті зі своїм характером рішуче втрутилася в процес прийняття рішень. Приміром, якось Лютер зібрався на весілля до одного чоловіка. Коли Каті дізналася, де відбудеться весілля, то влаштувала скандал. У тій місцевості орудували зграї селян, які займалися мародерством, і вони жадали крові Лютера за деякі з його писань. Каті вважала, що їхати туди - безумство. І Лютер змирився. Не поїхав.

Але найбільшим випробуванням для Мартіна стало вирішення фінансових питань. Він ніколи не вмів поводитися з грошима. Одного разу він сказав: "Бог розділив людську долоню на пальці для того, щоб між ними могли провалюватися монети". Він говорив, що "з небажанням брав те, в чому не було гострої необхідності, і міг віддати все що завгодно, якщо це не було йому так необхідно". Коли Каті взялася за фінанси, витрати стали жорстко контролюватися. Як пише один з біографів, ощадливість фрау Лютер дозволила їхній родині "накопичити значний стан, всупереч щедрості та гостинності її чоловіка". Іноді вона просто ховала гроші, щоб Мартін не роздав їх. Мартін любив запрошувати в будинок студентів, але Каті наполягла на тому, щоб ті платили за стіл і за житло, якщо збиралися залишитися надовго.

В перші роки шлюбу Лютер дуже турбувався про добробут родини. Він навіть встановив удома токарний верстат, сподіваючись заробляти на життя ремеслом, якщо йому відмовлять у державному утриманні. Жодних свідчень того, що Мартін хоча б раз у житті попрацював за тим верстатом, немає. Як би там не було, його філософією було: "Господь забезпечить нас усім необхідним". Найкраще з того, що Лютер зробив, було зроблено не за верстатом, а за письмовим столом. Йому доводилося звикати працювати на людях. У монастирі він звик до самоти, але Каті це дуже не подобалося. Розповідають, ніби він якось замкнувся на три дні у своєму кабінеті, поки Каті, нарешті, не виламала двері. Мартін невинними очима подивився на дружину, яка стояла в дверному проході, і сказав: "Навіщо ти це зробила, адже я нічим поганим не займався". Навіть після того, як у них народилися діти, - а їх було у Мартіна і Каті шестеро, - Лютер, який ніби звик працювати серед шуму, часто намагався замкнутися хоча б у своїх думках. А Каті саме в цей час починала відчувати спрагу спілкування. Біограф Роланд Бейнтон пише: "Ритм чергування роботи і відпочинку не збігався у Лютера і його дружини. Провівши день з дітьми, прислугою і домашніми тваринами, вона хотіла поговорити з кимось про свої проблеми. А він, після чотирьох проповідей, лекцій та розмов зі студентами, мріяв впасти в крісло і заглибитися в читання".

Каті добре справлялася з вічно зростаючим домашнім господарством Лютера. Августинський монастир, в якому Лютер жив, коли був ченцем, був переданий владою Мартіну та Каті в спільне володіння. На першому поверсі будівлі, було сорок кімнат. На другому розташовувалися келії, переобладнані в спальні. І часом кожна з цих кімнат була ким-небудь зайнята. Крім шістьох дітей Лютера там жило ще купа його

племінників і племінниць, яких він забрав до себе по душевній доброті. Потім в одного з друзів від чуми померла дружина і Лютер привіз до себе чотирьох його дітей. Щоб якось справлятися зі зростаючим господарством, Каті запросила допомагати їй декого зі своїх родичів, у тому числі тітку Магдалену, яка стала "нянькою" для дітей Лютера. Всі називали її "мама Лена". Крім дітей там було ще БЕЗЛІЧ викладачів і студентів і, звичайно ж, через ріст слави Лютера, гості несподівано приїжджали з Англії, Угорщини і взагалі звідусіль. Товариський Лютер розквітав в цьому сум'ятті все більше і більше. Студенти, які слухали лекції Лютера в денний час, за вечерею, в неформальній обстановці, засипали його запитаннями. Так виникли знамениті "Застільні бесіди". Каті сиділа на іншому кінці столу в оточенні дітей, а студенти робили записи, слухаючи вчителя. Поза всяким сумнівом, вона дуже ревнувала чоловіка до його студентів, які за вечерею мали можливість бути набагато ближче до доктора Лютера, ніж вона сама. Але вона розуміла, що чоловік потребує їх уваги. Коли вона дізналася, що студенти збираються опублікувати зроблені ними записи, Каті хотіла зробити платним право на такі записи. Мартін був проти цього. Пізніше в різних версіях "Застільних бесід" ці студенти опублікували 6596 висловів Лютера. Якби Каті домоглася свого, то вона отримала б по гультену за кожен вислів.

Каті виявилася не тільки прекрасною матір'ю і домогосподаркою, вона блискуче управляла фермами, садами і худобою, які вона придбала завдяки її ощадливості і розважливості. Також вона займалася і невеликою сімейною пивоварнею, і Лютер часто хвалив дружину за її чудове пиво. Каті перебудувала монастир, зробила ванну і три великі льохи. Вона ставила перед собою завдання домогтися того, щоб їхнє величезне господарство утримувало їх. У господарстві також було вісім свиней, п'ять корів, дев'ять телят. Крім того - кури, голуби, гуси і пес на ім'я Тольпель, з яким Лютер сподівався зустрітися на небесах. І все це було на Каті. Вона навіть освоїла ветеринарію.

Проживши з Каті двадцять років, Мартін ще більше став цінувати шлюб. Шлюб - це школа характерів, і обидва вони в ній багато чому навчилися. Вони вчилися, як один у одного, так і у своїх дітей. Одного разу Лютер сказав, що батько вчиться життю навіть коли вивішує пелюшки на очах сусідів, які сміються. "Нехай вони сміються, - підсумовує він. - Бог і ангели посміхаються на небесах".

Так як і Мартін і Каті - обоє були гострі на язик, сварки траплялися в їхньому домі нерідко. "Але подумайте, - говорив Мартін, - скільки разів сварилися Адам і Єва за свої дев'ятсот років життя. Вона йому: "Ти з'їв яблуко". А

він у відповідь: «Ти ж сама мені його дала». Незважаючи на сварки, їх шлюб був щасливим.

До шлюбу Лютер часто відгукувався про одруження як про вимогу плоті. А після того, як одружився, підкреслював його духовну сторону. Він викривав тих чоловіків, які одружувалися тільки з плотських спонукань, ображали дружин і поняття не мали про те, що таке любов. Він говорив, що шлюб - це не жарт, він вимагає старань і молитов. "Одружитися легко. Але ось

ставитися до дружини з любов'ю набагато важче ... оскільки єднання плоті тут недостатньо. У шлюбі необхідна єдність смаків і характерів. І ця єдність не досягається за одну ніч". Він говорив також: "Багато шлюбів укладаються з похоті, але похоть відчувають навіть воші і блохи. Любов починається тоді, коли ми починаємо служити іншому. Звичайно ж, християнин повинен любити свою дружину, він повинен любити ближнього, адже ближче дружини нікого немає, і її він повинен любити найбільше. Але дружина повинна бути і найближчим другом". "Нічого немає прекраснішого згоди у шлюбі і нічого сумнішого за сварки", - говорив Лютер. І безсумнівно, що в його шлюбі було як перше, так і друге. "Найсумніше тільки втрата дитини. Я знаю, який це біль".

Сім'я Лютерів втратила свою другу дитину, дівчинку, коли тій не виповнилося ще й року. Також і третю, дочку Магдалену, якій було тринадцять. "Як дивно, - сказав Лютер після її смерті, - вона тепер щаслива, а я такий сумний". Але діти приносили їм багато радості. Він говорив про дітей: "Бог послав мені в них більше дарів, ніж будь-якому єпископу за тисячу років". А діти у Лютера були нормальними, метушливими, енергійними дітками. У 1531 році, бачачи, як Каті пестить їх молодшого сина, Мартіна, він сказав: "Як би я хотів, щоб Бог говорив зі мною ще ніжніше, ніж Каті з малюком Мартіном".

Їхня донька Магдалена померла, коли Мартіну було п'ятдесят дев'ять. Для Лютера це був дуже важкий удар. У той час у нього було безліч і інших тяжких випробувань. Його здоров'я погіршувалося і він виявився втягнутим у численні церковні суперечки. Поза домом він ставав все більш сварливим і дратівливим. Один з його друзів сказав, що він може зруйнувати все, що створив за попередні десятиліття. Але будинок був його притулком. На смертному одрі Лютер сказав: "Якщо це воля Божа, прийми її". Каті відповіла: "Мій дорогий доктор, якщо на те воля Божа, то я більше буду радіти, якщо ти будеш з Господом, а не тут, з нами. Не турбуйся про нас. Господь про нас подбає". В 1546 році, у віці шістдесяти двох років, Мартін помер. Каті померла чотирма роками пізніше. Її останніми словами були: "Я проникну до Христа, немов голка, яку встромляють в пальто". Мартін Лютер, звичайно, був головною фігурою протестантської Реформації. А ось Мартін і Каті разом - зруйнували пануюче тоді уявлення про шлюб. Мартін любив повторювати: "Нехай дружина зробить так, щоб чоловік радів, приходячи додому. А чоловік нехай зробить так, щоб вона сумувала, дивлячись як він іде". Успіх будь-якого шлюбу залежить від двох людей, які не бояться змінюватися згодом. Такими були Мартін і Каті.

Джерело: сайт «скинія»

Сергій Гакул

Навіщо членство в церкві?

*«І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім
духовий, на священство святе, щоб приносити жертви
духовні, приємні для Бога через Ісуса Христа»*

(1Петр.2:5).

«І ви тіло Христове, а зосібна ви члени!» (1Кор.12:27)

«Кому Церква не мати, тому Бог не батько»

Св. Кипріан Карфагенський

У сучасному індивідуалістичному суспільстві, де так цінується і відстоюється особиста свобода і незалежність, часто обумовлена гріховним егоїзмом і небажанням бути комусь, чимось зобов'язаним, ми часто чуємо наступне питання: «Навіщо це членство в помісній церкві? Хіба членство в одній з церков врятує мене? Хіба я не член невидимої, вселенської Церкви? Невже так важливо бути членом помісної церкви, якщо у мене Бог в душі? Навіщо ця формальність із членством у помісній церкві, якщо у мене є особисті стосунки з Ісусом?»

Серед подібних питань, дещо незвично звучать слова з віросповідання реформатської церкви.

Обов'язок кожного - приєднатися до істинної (справжньої) Церкви. Ми віримо, що оскільки ця свята громада є зібранням спасених і поза нею немає спасіння, ніхто не може віддалятися від неї, щоб залишатися наодинці, незалежно від свого суспільного становища і посади. Але всі люди повинні приєднатися до Церкви, підтримуючи єдність Церкви, підкоряючись вченню й настанові її, схилившись під ярмо Ісуса Христа, щоб служити братам і сестрам для духовного збудування тим даром, який як члену одного Тіла Бог надав йому. Щоб краще це виконувати, кожен має згідно зі Словом Божим остерігатися тих, хто не належить до Церкви, і приєднатися до цього зібрання, де б тільки Бог заснував його, навіть якщо влада й укази можновладців перешкоджають цьому і їм загрожує смерть чи тілесне покарання. Тож кожен, хто відмежується від Церкви чи не приєднується до неї, чинить проти повеління Божого.

Стаття 28 Голандського віросповідання.

Згідно з цією статтею, люди зобов'язані (!) приєднатися до істинної церкви. Чому? В Дії. 2:41 йдеться про те, що після проповіді апостола Петра, три тисячі чоловік покаялися, хрестилися і приєдналися до Церкви. Що собою представляла ця Церква? Якусь невидиму і загальну концепцію чи конкретне, видиме, відчутне зібрання людей Божих в Єрусалимі? Відповідь очевидна. Ці люди приєдналися до живої, видимої, помісної громади перших християн, ставши частиною Єрусалимської церкви. Згодом, багато з них відправилися в свої країни і міста, щоб там організувати також помісні церкви на підставі або синагогальних зібрань, що існували протягом тривалого часу у всіх

куточках Римської імперії та сусідніх державах, або створювати невеликі домашні, помісні церкви. Далі, в Дії. 2:47 говориться, що Господь додавав тих, що спасалися (до Церкви). Ці тексти показують нам, що є видима помісна церква, до якої приєднуються (додаються) люди, яких спасає Господь.

Вкрай цікаво і важливо відзначити, що в Новому Заповіті, згідно з думкою більшості дослідників, в переважній більшості випадків, наголос робиться на важливості, значимості і діяльності саме видимої, помісної громади. Такі образи, як один храм, що складається з безлічі каменів, або тіло, що складається з багатьох членів, застосовувалися авторами послань, насамперед, для опису видимих помісних громад (1 Кор 3:16-17; 1 Пет. 2:4-8).

Дивно те, що порівнюючи помісну громаду з храмом Святого Духа (однина), що складається з безлічі каменів (множина), тобто її членів, апостол Павло не підтримує популярну в наші дні ідею, що кожен віруючий являє собою окремо взятий храм Святого Духа. Для нас ці слова можуть звучати трохи дивно, тим не менш, Павло говорить, що є один храм Святого Духа (однина), тобто, помісна громада, утворена з багатьох каменів, тобто членів помісної спільноти, підкреслюючи, тим самим, важливість і значимість єдності та взаємозв'язку членів цієї церкви. Подібна ідея виражена також і в посланні апостола Петра.

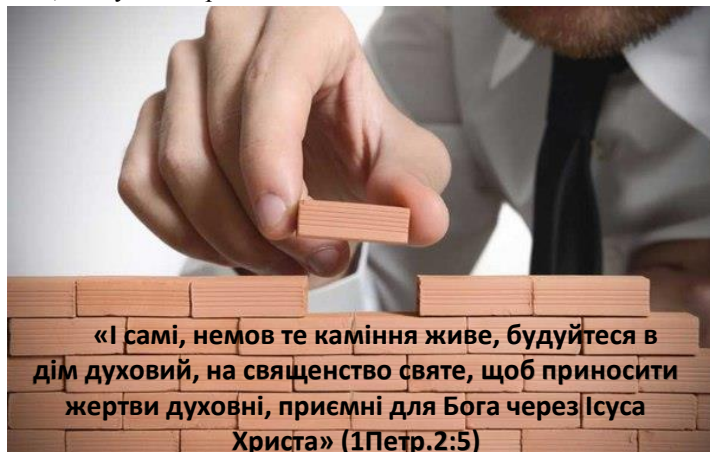
Образ тіла Христового (наприклад, Еф 2:22,23; 4:46, 15, 16) складається зі взаємозалежних один з одним членів як видимої помісної громади. Важливо відзначити, що кожен з цих членів існує не автономно, маючи якісь прямі і безпосередні відносини з Богом, але в тісному, живому і природному зв'язку з іншими членами, служачи Богові і один одному дарами, отриманими від Нього. Ще раз звертаю нашу увагу на той факт, що для Нового Заповіту, як правило, ідея християнина без церкви є чужою та неприйнятною. Якщо ти християнин, ти член тіла Христового, ти камінь храму Святого Духа, який виражений у видимій помісній громаді, де вірно проповідується Слово Боже, звершуються таїнства і підтримується на належному рівні церковна дисципліна за повелінням Господа і Спасителя, Глави Церкви.

Слід зазначити, що практика церковної дисципліни, також, вказує на наявність членства у помісній новозавітній церкві. Наприклад, в 1 Кор.5:1-12, апостол Павло зазначає, що є внутрішні - тобто, члени коринтської помісної церкви, і зовнішні - тобто світ. Виключення з церкви, говорить про те, що ця людина раніше була прийнята до церкви, отримавши як права члена громади, так і обов'язки. Будучи членом церкви, така людина повинна підкорятися вченню Святого Писма в контексті громади, підкоряючись вірному керівництву церкви.

Крім того, виникають два питання, пов'язані з текстом з

Євр. 13:17: «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зідхаючи, бо це для вас не корисне».

В такому разі, якщо немає членства в помісній церкві, тоді яким «служителям вашим» ми повинні коритися? Якщо немає членства в помісній церкві, тоді за кого пастори зобов'язані будуть дати звіт,

**«І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в
дім духовий, на священство святе, щоб приносити
жертви духовні, приємні для Бога через Ісуса
Христа» (1Петр.2:5)**

~ сторінка 9 ~

про душі яких вони повинні невинно дбати?

Ось чому автор послання до Євреїв говорить, «І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося ...» (Євр.10:24,25).

Як окремо взятий камінь не є храмом, але просто каменем, як окремо взятий орган, наприклад, рука, не може існувати і діяти сама по собі, так і християнин, як правило, за винятковими прикладами (підтверджуючими загальне правило) не може жити сам по собі, без належності тілу Христовому, храму Святого Духа помісної громади.

З цієї причини, визнання віри реформатської церкви, основується на Святому Письмі каже: «Оскільки ця свята громада (тобто церква) є зібранням спасених і поза нею немає спасіння, ніхто не може віддалятися від неї, щоб залишатися наодинці, незалежно від свого суспільного становища і посади. Але всі люди повинні приєднатися до Церкви, підтримуючи єдність Церкви, підкоряючись вченню й настанові її, схилившись під ярмо Ісуса Христа, щоб служити братам і сестрам для духовного збудування тим даром, який як члену одного Тіла Бог надав йому».

Повторюючи вислів ранньої Церкви, який міститься у відомих словах єпископа Кипріяна Карфагенського, extra Ecclesiam nulla salus, реформатська церква не має на увазі, що ми рятуємося виключно завдяки приналежності до видимої церкви, але використовуючи дієвий риторичний прийом, підкреслює важливість церкви як тіла Христового, як храму Святого Духа.

Цей вислів нагадує нам, що не існує, як правило, християнської версії «самотнього рейнджера». У тому вислові йдеться про те, що, будучи покликаними до Христа, ми покликані в Його церкву. Не просто в невидиму, вселенську Церкву, але в її конкретний прояв помісної спільноти Христа.

З цієї причини, посильний заклик до нас, оснований на біблійному вченні, є: «... згідно зі Словом Божим остерігатися тих, хто не належить до Церкви, і приєднатися до цього зібрання, де б тільки Бог заснував його, навіть якщо влада й укази можновладців перешкоджають цьому і їм загрожує смерть чи тілесне покарання. Тож кожен, хто відмежовується від Церкви чи не приєднується до неї, чинить проти повеління

Божого».

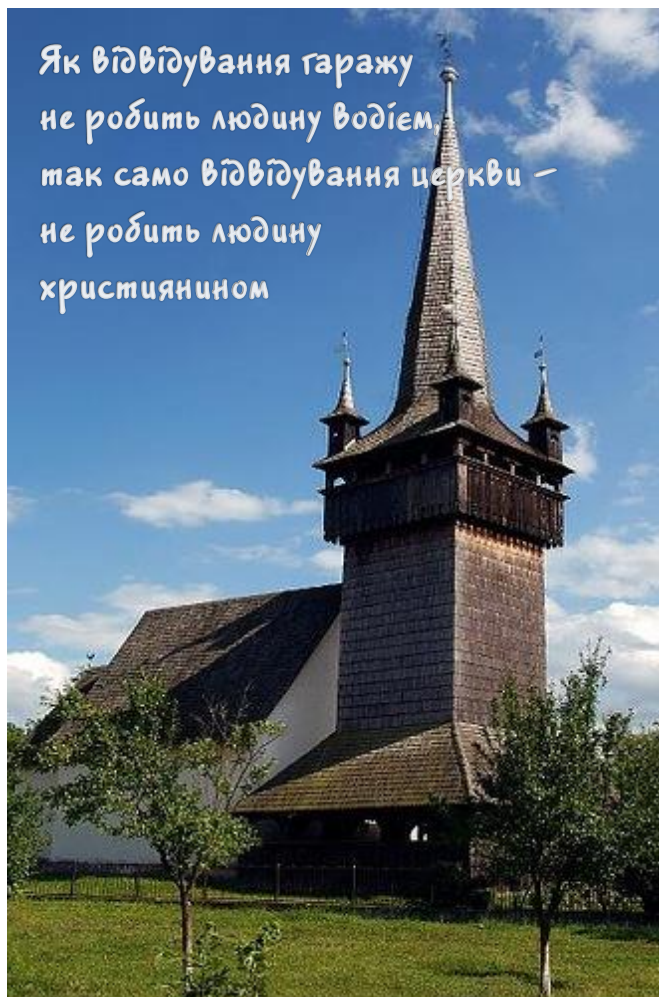
Для нас величезна честь бути дітьми Божими, членами тіла Христового помісної церкви! Однак, це не тільки честь, не тільки права, але й зобов'язання! Зобов'язання, які ми маємо, насамперед, перед Главою Церкви, що виражаються в наших зобов'язаннях перед одним одним, перед членами помісної спільноти, служачи один одному,

підтримуючи один одного, підкоряючись один одному, збудовувати один одного, спільно виконуючи Велике доручення Царя Ісуса. З цієї причини, одна з обіцянок, які дають члени громади при вступі, звучить наступним чином: «Чи обіцяєте ви бути корисними громаді, з вірністю слухати з нею Слово Боже та брати участь у Вечері Господній? Чи будете ви добровільно підкорятися всім християнським настановам?»

Таким чином, членство в церкві має на увазі не тільки права, але й обов'язки, обумовлені не примхою людей, але вченням Святого Писання. Це означає, що ми повинні ставитися до своєї громади не як споживач, який тільки егоїстично споживає і натомість нічого не віддає, але як виробник блага, що виражається в наших дарах і здібностях на славу Бога і на користь людям. Адже помісна церква не супермаркет для споживача, де Христос, як продавець-консультант, простирається перед вами з питанням: «Що бажаєте?», але живий організм, тіло Христове, храм Святого Духа!

Практично така людина регулярно бере участь у богослужінні в День Господній, і бере дієву участь у служіннях церкви. Така людина прагне до миру і єдності церкви, думаючи, насамперед, не про свої егоїстичні інтереси, але про благо братів і сестер. Така людина молиться за свою церкву. Така людина підтримує, у міру сил і можливостей, на постійній основі, церкву фінансово. Така людина знає і використовує свої духовні дари в контексті церкви. Така людина ділиться Благою звісткою з оточуючими людьми.

Як окремо взятий камінь не є храмом, але просто каменем, як окремо взятий орган, наприклад, рука, не може існувати і діяти сама по собі, так і християнин, як правило, за рідкісними винятками не може жити сам по собі, без належності тілу Христовому, храму Святого Духа.

РЕФОРМАЦІЯ – КЛЮЧ ДО ПРОБУДЖЕННЯ

В кожному наступному поколінні, у зв'язку зі зміною життєвих обставин, повинна відбуватись реформа у всіх сферах: у політиці, в економіці, в культурі, тощо. І я хочу підкреслити ще одну сферу, яка не в меншій мірі потребує періодичної реформи, - це ХРИСТИАНСТВО.

Цю статтю я присвячую християнам, які готові стати в проломі за віру в Ісуса Христа і Його науку. ХРИСТИАНСТВО - ЦЕ НЕВИДИМА ДУХОВНА СИЛА, ЯКА ЧЕРЕЗ ЛЮДЕЙ, - ЇЇ НОСІІВ, - ПРОНИКАЄ І В ПОЛІТИКУ, І В ЕКОНОМІКУ, І В КУЛЬТУРУ.

Виникає запитання: яку функцію християнство виконує в тій чи іншій сфері? Ісус Христос в Нагірній проповіді до Своїх учнів сказав: „Ви сіль землі. Коли ж сіль втратить силу, то чим зробиш її солоною? Вона вже ні до чого не придатна, хіба що викинуть її геть, щоб люди топтали її”. (Євангеліє від Матфія 5:13). Християнин повинен бути сіллю, аналогічно і все християнство повинне бути сіллю. Яку функцію виконує сіль? В першу чергу вона оберігає продукт від псування, тому сіль є символом чистоти. Ось що саме мав на увазі Ісус Христос, говорячи ці слова Своїм учням. Він вимагав від них внутрішньої чистоти силою дії в будь-якому середовищі.

Багато консервативних християн, замикаючись у своїх поглядах, діях та взаєминах, створюють навколо себе суцільну оболонку. Ззовні вони подібні до красивих пофарбованих нерозчинних бубликів, та всередині - з гнилим осередком. Такі християни, - „нерозчинні бублики”, не виконують функцію солі, а середовище, в якому вони живуть, загнивається від гріховного пороку. Нормального християнина повинна цікавити культура, економіка, політика тієї країни, в якій він живе, і світова обстановка в цілому. Для чого це потрібне йому? Для того, щоб, вникаючи у ці сфери, бути там сіллю, котра зберігає середовище від псування.

Що роблять з сіллю, коли вона втрачає свої властивості? Її просто викидають. Те ж саме стає з християнством, коли воно втрачає свою силу. А СИЛА ХРИСТИАНСТВА ГУБИТЬСЯ ТОДІ, КОЛИ ДУХОВНІ ЗАКони ПЕРЕТВОРЮЮТЬСЯ В МЕРТВУ БУКВУ - БЕЗДУХОВНУ РЕЛІГІЮ. ОДНАК ХРИСТИАНСТВО - НЕ МЕРТВА РЕЛІГІЯ, ХРИСТИАНСТВО - ЦЕ ЖИВИЙ ОРГАНІЗМ; І ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ СВОЄЇ ЖИТТЄЗДАТНОСТІ ХРИСТИАНСТВО ПОТРЕБУЄ ПОСТІЙНОГО ДУХОВНОГО ОЧИЩЕННЯ І ОНОВЛЕННЯ В СИЛУ СВЯТОГО ДУХА, А ТАКОЖ ПЕРІОДИЧНОЇ РЕФОРМИ В ОРГАНІЗАЦІЙНО - МЕТОДИЧНІЙ СФЕРІ.

Христос, по відношенню до сучасного Йому юдаїзму, що поріс людськими заповідями та був забруднений лицемірством релігійних лідерів, Сам був великим реформатором. Пригадайте позицію книжників і фарисеїв та їх реакцію на слова й дії самого Ісуса. Книжники і фарисеї за часів Ісуса Христа були досить побожними людьми. Чому ж раптом Ісус називає їх „родом лукавим та перелюбним”? Бо це були консерватори, які використовували релігію для своєї наживи. Та прийшов Ісус, розбив цю їхню філософію, що була перешкодою для простих грішних людей, аби вони могли приходити до Бога. Але й у наш час чимало є тих, котрі подібні до книжників і фарисеїв: ззовні вдають особливо набожних, а «всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти» (Євангеліє від Матфія 23:27). Ісус був реальний у Своїх діях, і силу, що діяла в

Ньому, Він передав своїм учням. І коли Ісус вознісся на небо, Його учні взяли вогонь Євангелії і понесли по цілому світі, внаслідок чого утворювались все нові та нові церкви.

Завдяки реформації з'являються нові люди з новими думками, поглядами й ділами. Це люди свого часу, які готові взяти той вогонь пробудження і пронести його через своє покоління. І якщо ти й надалі залишаєшся на своїх старих позиціях, то ти є гальмом і консерватором Божої сили та християнства в цілому. Прокинься і подивись, що настав зовсім інший час, і для цього часу тобі потрібна могутня сила Святого Духа для подолання нових вершин.

Реформація в християнстві не полягає в тому, щоб відкинути все, що є, і почати писати нову Біблію. Це було б абсурдом і богозневагою. РЕФОРМАЦІЯ - ЦЕ СВІЖИЙ, НЕЗАШОРЕНИЙ ТРАДИЦІЯМИ ТА ОБРЯДОВІСТІЮ, ПОГЛЯД НА МОЖЛИВОСТІ ВПЛИВУ СЛОВОМ БОЖИМ НА СВІТ НАВКОЛИШНІЙ, ЦЕ НОВІ МЕТОДИ МІСІОНЕРСЬКОЇ РОБОТИ ЗАДЛЯ СПАСІННЯ ГРІШНОГО ЛЮДСТВА. АЛЕ ПОБУДОВАНІ ВОНИ НА ТИХ ЖЕ НЕЗМІННИХ БІБЛІЙНИХ ПРИНЦИПАХ.

Біблія - це основа всього християнства. Пройшли століття, а її принципи залишилися тими ж. Але кожне наступне покоління завдяки розвитку цивілізації позначене зміною норм і умов життя. Кожна людина, незалежно від її переконань, повинна пристосовуватися до нових життєвих обставин і опанувати їх.

Сьогоднішнє покоління живе в особливий час. Біблія називає його „останнім”. Сила гріха, немов ракова пухлина, проникає в усі сфери, і люди, стаючи жертвою цього гріховного псування, ідуть в пекло. А де ж та сила християнства, яка повинна була б запобігти цьому? Ослабла! Тисячі церков перебувають у повному застої; вони заспокоїлись від минулих переслідувань та обмежились лиш виконанням релігійних обрядів.

Слово Боже однак ніколи не ослабне, бо воно „живе і діюче, гостріше всякого меча двосічного: воно проникає аж до розділення душі і духа, суглобів та мозку, судить думки і наміри серця”. (Послання до Євреїв 4:12).

Розповідають про орла, що в його житті буває такий час, коли він повністю вискубує з себе пір'я, а потім стирає об камінь свій дзьоб і після того деякий час сидить на одному місці, але за дуже короткий час у нього починає відростати нове пір'я і новий дзьоб. Він знову стає красивим і сильним. Багато віруючих людей у наш час дивляться на християн, мов на тих безсильних орлів з обшарпаним пір'ям, які склали (або і ще тепер складають) в їх свідомості певне негативне враження про християнство в цілому. Доки це буде продовжуватись? Чи не пора вже повискубувати з себе старе пір'я, щоб на його місце виростало нове? Люди повинні побачити в наш час новий тип християн: з новим мисленням, з новими поглядами, тих, які б з Божою допомогою пішли вперед.

Для нового часу, - „останнього часу”, - потрібні люди, наповнені Силою Божою, які б стали в пролом за істину з позиції праведника, виступили б в ім'я Ісуса Христа проти зла, неправди, фальшивої релігії та всіх порожніх ідей світу

цього. Для того, щоб бути реформатором у християнстві, потрібно наскрізь проінняти наукою Христа, тобто бути правдивим християнином.

РЕФОРМАЦІЯ - ЦЕ НЕ ПРОПАГАНДА СВОЄЇ КОНФЕСІЇ ЧИ

СТВОРЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЦЕРКВИ, ЗА ДОПОМОГОЮ ЯКОЇ МОЖНА ВИГРАТИ ПОЛІТИЧНІ БАТАЛІЇ. Християнство - це, в першу чергу, життя з Богом, в якому кожна людина може отримати

прощення гріхів, спасіння, душевний мир та Царство Боже. Ось чому так важливо „очищувати“ цю істину, яка час від часу „обростає“ різними філософськими ідеями.

РЕФОРМАЦІЯ ПОТРЕБУЄ ЖЕРТОВНОСТІ. Першим реформатором, якого вбили за Христову науку, був Сам Ісус Христос. Хто ж засудив Його на смерть? Чи не ті, котрі вважали себе знавцями Божого Закону? Але, так чи інакше, Ісус мусив віддати своє життя задля спасіння грішного люду. І скільки людей було страчено за поширення Його правдивої науки...

Яскраві приклади з життя Ісуса Христа як реформатора свого часу та всіх Його послідовників наступних поколінь, які, жертвуючи своїм життям, відновили Його вчення аж до наших днів, свідчать нам про Його живу та діяльну силу, яку повинні взяти християни нашого покоління і пронести її через призначений відрізок часу.

Сьогодні для нашої країни Бог дав чудовий шанс для відновлення тут живої Церкви, яка була б сповнена силою Святого Духа і яка б виступала проти всіх сил пекла й здобула перемогу. Лиш тільки тоді прийде благословення на наш народ і нашу країну.

ХТО Є ВІДПОВІДАЛЬНИМ ЗА ДОЛЮ НАШОЇ КРАЇНИ? ТИ І ЦЕРКВА! І тепер, у наші дні, з надр християнства повинен піднятися той новий народ, - християни нового покоління, - який буде переводити світ з ненормального становища в нормальне. Тільки тоді окультизм впаде, а усяке невір'я, сумніви та страх будуть видалені з народу України, тому що **БОГ Є БОГ РЕФОРМАЦІЇ**, і Він бажає діяти в світі за допомогою очищеної та оновленої Церкви. Тому, дорогий приятелю, я закликаю тебе, не гаючи часу, стати в ряди живої та діяльної Церкви Божої, яка без страху іде вперед і штурмує пекло. В Христі Ісусі ти більше не є грішником, ти є праведний! Тож займи позицію праведника, візьми ту владу, яку Бог дав тобі, з допомогою Духа Божого проповідуй Добру Новину. **ТИ ПОКЛИКАНИЙ БУТИ ПЕРЕМОЖЦЕМ!** Якщо Бог з тобою, то хто проти тебе?! „Впаде біля тебе тисяча і праворуч біля тебе десять тисяч“, а ти будеш стояти. (Псалом 90:4). **БОГ КЛИЧЕ ТЕБЕ, І НАРОД НАШОЇ КРАЇНИ ЧЕКАЄ ТЕБЕ!** Іди в ім'я Ісуса Христа, проголошуючи істину Слова Божого, і будеш благословений!

Україні потрібен Христос. І єдина відповідь для нашої держави - це Євангеліє, яке повинні проповідувати люди. Економічний та культурний рівень країни залежить від того, на якій позиції знаходяться християни. Християнство - це живий організм, який живе і рухається завдяки невичерпній силі Святого Духа.

Володимир Андрощук

**БОЖЕ ВЕЛИКИЙ, ЄДИНИЙ!
НАМ УКРАЇНУ ХРАНИ,
ВОЛІ І СВІТУ ПРОМІННЯМ
ТИ ТІ ОСІНИ.**

**СВІТЛОМ НАУКИ І ЗНАННЯ
НАС, ДІТЕЙ, ПРОСВІТИ,
В ЧИСТІЙ ЛЮБОВІ ДО КРАЮ
ТИ НАС, БОЖЕ, ЗРОСТИ.**

**МОЛИМОСЬ, БОЖЕ ЄДИНИЙ,
НАМ УКРАЇНУ ХРАНИ,
ВСІ СВОЇ ЛАСКИ, ЩЕДРОТИ
ТИ НА ЛЮД НАШ ЗВЕРНИ!**

**ДАЙ ЙОМУ ВОЛЮ, ДАЙ ЙОМУ ДОЛЮ,
ДАЙ ДОБРОГО СВІТА,
ЩАСТЯ ДАЙ, БОЖЕ, НАРОДУ
І МНОГАЯ, МНОГАЯ ЛІТА!**

Дорогі брати і сестри!

Запрошуємо вас відвідати сайт

"Реформатський погляд":

<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку біблійного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій - в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри

м.Свалява, вул.Шевченка 46 (приміщення церкви)
тел.050 6665549

працюємо: пон.-субота.: 9.00-18.00

Технічний редактор: Мурза Вячеслав
Члени редколегії: Мурза В.В.,
Пилипенко В.В., Панько Герман
НАША АДРЕСА:
вул. Шевченка 46, м.Свалява
Закарпатська область, Україна, 89300
Телефон: (03133) 73315 e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.
Газета розповсюджується за пожертви

«Дайте людям час. Мені було потрібно три роки постійної роботи, розмірковувань і дискусій, щоб прийти до того, що я зараз маю; як же може проста людина, що не пам'ять в тих питаннях, пройти цю дистанцію за три місяці? Не думайте, що зловживання зникнуть разом зі зниженням об'єктів, з допомогою яких ці зловживання відбувалися. Мужчини можуть грішити з жінками і вином. Чи повинні ми, знаючи це, заборонити вино і знищити жінки? Люди поклонялися сонцю, місяцю і зіркам. Чи повинні ми зірвати їх з Небес? Подібні гії свідчать про недостатню довіру Богу. Гляньте, як багато Він зміг зробити через мене, хоча я всього лиш молився і проповідував. Все, що відбувалося, стало можливим лише завдяки Його Слову...»

Мартін Лютер